

stændigheder! Man tænke sig, at Justitsministeren her i Venstres første Ministerium sætter alting ind paa denne Sags Gennemførelse — thi det er jo ingen Hemmelighed, nu vilde det jo være naivt at lade, som om denne Sag ikke er fremmet, som den er, netop fordi Justitsministeren har sat alt og sætter alt ind paa Sagens Gennemførelse, fordi han, jeg forstaar ikke, af hvilken Grund han gjorde det, gjorde det til et Slags Honnørspørgsmaal, Æresspørgsmaal eller personligt Magtspørgsmaal for ham at gennemføre den. Naar saa Justitsministeren under disse Forhold ikke kunde naa mere end at faa et højst knebent Flertal tilvejebragt ved, at 4 Modstandere unklade at stemme eller gaa deres Vej og 4 Ministre stemme med, saa er denne Sejrsang af en ganske egen Art. Et Justitsministeren, i Øjeblikket i hvert Fald, allieret Blad kaldte det i Morges en Pyrrhusejr. Det er et Justitsministeren i Øjeblikket venligsindet Organ, og hans allierede i en overordentlig alvorlig Kamp, der for Øjeblikket føres i København, der har kaldt det en Pyrrhusejr og sagt, at vinder Justitsministeren en Sejr til af denne Art, er det ude med ham.

Altsaa, lige saa vist det er, at Stemningen for denne Sag stadig er gaaet tilbage i den Tid, den har været under Behandling, og lige saa vist, som det er, at Justitsministeren i Efteråret ganske sikkert havde regnet med en helt anden Tilslutning end den, han har faaet, saaledes er jeg vis paa, at for hver Dag, hver Uge der gaar, vil Stemningen mod denne Sag vokse ude omkring i Befolkningen. Derfor er hver Dag, der er vundet, meget vundet, der er hver Dag vundet noget, der betyder noget, og ikke mindst, som sagt, om vi nu i Paasken kunde faa nogen Tid til at faa gjort et rigtig grundigt Oplysningsarbejde ude omkring i Befolkningen om denne Sag. Det har vist sig ved alle de Møder, der have været holdt i Vinter, det har vist sig ved de Møder, Pædagogerne have holdt, ved de Møder, som Kriminalisterne have holdt, og som vi holdt ude omkring i Landet, at der overalt har været Stemning imod Pryglene. Det er mere og mere gaaet op for Medlemmerne, ikke mindst nu efter denne Afstemning, nu efter at det for hele Landet har vist sig, at 50 Folketingsmænd ere mod Pryglene, ikke miadst nu, hvor dette er en Kendsgerning, og at mange derfor ville tænke nøjere over Sagen, end de maaske hidtil have gjort; for hver Dag vil Stemningen mere og mere vende sig mod

Pryglene. Det vil vise sig, at den Panik, der kom op i Anledning af nogle Overfald, nogle Mordforsøg, Voldtægtsforsøg for et Aars Tid siden, ganske vist skabte en vis overfladisk Følelsesopinion, men at denne Følelsesopinion, hvis man blot giver Tid, ikke kan bære dette her igennem, som Justitsministeren i Efteråret ønskede skulde bæres igennem, paa denne, efter min Mening falske, døgnvarige Opinion.

Det er for øvrigt karakteristisk, at ved Afstemningen her i Tinget stod alle Københavns Repræsentanter samlede mod Pryglene, alle 15 Repræsentanter, og havde vi haft den 16de, som beklæder dette Tings høje Formandsstol, tvivler jeg heller ikke om, hvor han havde staaet. Alle dette Tings 15 Repræsentanter af alle 3 Partiafskyninger stode sammen imod Pryglene; det maa dog vist gøre et eget Indtryk paa Vælgerne, paa Befolkningen ude omkring paa Landet, at erfare dette — jeg kan ikke tænke mig andet —, naar de læse i deres Blade Referatet fra Rigsdagen. Thi det var jo saaledes, at det netop var med Københavns Bølleuøvesen for Øje, at Justitsministeren forelagde sit Lovforslag. I Motiverne skriver han derom, at det er netop af Hensyn til det Bundfald, den Bærme, der altid viser sig i store Byer, at han har forelagt det, altsaa særlig for Københavns Skyld. Og saa viser der sig det, jeg siger ikke mærkværdige, men maaske fra Justitsministerens Standpunkt set mærkværdige, men det, som jeg meget godt kunde tænke mig, at Københavns Repræsentanter ikke ville have det anerkendt, at der findes en saadan Nødstilstand i vor By, ikke ville have det anerkendt, at Tilstanden skulde være bleven en saadan, at vi nu maa gribe tilbage til Straffemidler, der bleve forladte for halvandet Hundrede eller 200 Aar siden. Tværtimod føle vi det helt anderledes, vi *ville* føle denne Sags Gennemførelse ikke blot som krænkende for vor By, kulturelt, men ogsaa skadeligt i materiel Henseende. København kan nemlig ingenlunde være tjent med i Danmark og det øvrige Europa at faa Ord for at være en Bølleby, en By, hvor Bølleuøvesenet har faaet et saadant Omfang, at det kun kan holdes i Ave ved at gribe til saa ekstraordinære Midler. Det kan København slet ikke være tjent med hverken over for det øvrige Land eller over for Europa. Jeg siger derfor, at jeg forstaar det saa udmærket vel, at denne Bys, Hovedstadens 15 Repræsentanter af alle Partier, stemte imod her i Gaar.